

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

16

12 ΔΡΧ.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Ἡ ΘΥΣΙΑ Τοῦ Ἐπιδέξαντα

Νυχτερινός ἐπισκέπτης

Περασμένα μεσάνυχτα...

Ἀπόλυτη ἡσυχία στήν ἀπεραντη Ζούγκλα. Φύλλο δέν κουιέται.

Γιά προσέξτε: Ἀκοῦτε τίς ἀνάσες τῶν κρυμμένων θεριῶν; Πεινασμένα παραμονεύουν τά θύματά τους. Σουρσίματα φιδιῶν τά ξαφνιάζουν πότε-πότε.

Τό φεγγάρι γέρνει στή δύση του. Σέ λίγο θά ξημερώσει.

Ἄς ανέβουμε τώρα στό ψηλό, βραχώδικο βουνό τοῦ Γκαούρ.

Κι ἐκεῖ ἡσυχία... Ὅλοι κοιμούνται βαθιά.

Στή σπηλιά ἔχει πλαγιάσει μόνη ἡ μελαψή Ταταμπού. Ἡ πανώρια κι ἀτρόμητη κόρη τῆς Ζούγκλας.

Νά κι ὁ τρομερός Ποκοπικό. Ὁ μικροσκοπικός κι ἀστεῖος νάνος. Ἐχει ξαπλώσει μπροστά στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ροχαλίζει σάν δράκος...

Λίγο πιά περά κοιμάται βαθιά ὁ Γκαούρ. Ὁ μελαψός ἔλληνας γίγαντας.

Ἡ Χουχού, τό «Μαῦρο τριαντάφυλλο», δέ βρίσκεται πιά μαζί τους. Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία

ἔφυγε ἀπὸ χτές τὸ βράδυ. Τράβηξε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσει τὸν ἀφέντη της.

Καλά θά 'τανε νά μείνει κοντά στὸν ἀγαπημένο της Ποκοπικό. Μά πρῶτα τὸ καθῆκον. Ἔστερα ἡ καρδιά.

Ἄς κατέβουμε τώρα στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ.

Γιὰ κοιτάξτε: Μιά παράξενη σιλουέτα σκαρφαλώνει στὰ τρομαχτικά βράχια. Προσέχει... Δέν κάνει τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Θέλετε νά τὴν παρακολουθήσουμε;

Νά τη! Φτάνει ψηλά στὴν κορυφή. Ἄφουγκράζεται... Ὅλοι κοιμοῦνται βαθιά...

Ὁ παράξενος ἐπισκέπτης προχωρεῖ τώρα... Πατάει στίς μύτες τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του. Φτάνει στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Δρασκελίζει τὸν κοιμισμένο Ποκοπικό. Μπαίνει μέσα. Σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν Ταταμπού. Κρατάει ἓνα μικρὸ, πῆλινο μπουκαλάκι. Τ' ἀνοίγει. Τὸ φέρνει στὰ ρουθούνια της...

Ἡ ἀνάσα τῆς μελαψῆς κόρης γίνεται τώρα βαριά. Ἄκανόνιστη... Σέ λίγο παύει ν' ἀκούγεται. Σάν νά σταμάτησε...

Ὁ ἄγνωστος καταλαβαίνει: Ἔχει πιά ναρκωθεῖ.

Τὴ σηκώνει γρήγορα στὰ χέρια

του... Κάνει νά βγεῖ ἀπ' τὴ σπηλιά... Μά δέν προσέχει τὸ νάνο. Σκοντάφτει πάνω του. Σωριάζεται κάτω. Μαζί μὲ τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού.

Μεγάλη φασαρία γίνεται. Ὁ Ποκοπικό ξυπνάει τρομαγμένος. Βάζει τίς φωνές:

– Βοήθειααα!... Ὁδοστρωτήρας!

Ὁ Γκαούρ ξυπνάει κι αὐτός.

Ὁ ἄγνωστος τοῦ ρίχνει μιά τρομαγμένη ματιά. Πετάγεται ὀρθός. Παρατάει τὸ θύμα... Τρέχει νά σωθεῖ... Σάν τρελὸς κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα βράχια.

Ὁ Γκαούρ σηκώνεται. Βλέπει τὴν ἀναίσθητη κοπέλα. Τὴ νομίζει σκοτωμένη... Τρέχει ξοπίσω στὸν ἄγνωστο δολοφόνο... Στὸ λιγοστό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸν ἀναγνωρίζει:

– Ταρζάν, φωνάζει. Ἐσύ, ἀδερφέ μου Ταρζάν;!... Ἐσύ, κακοῦργε Ταρζάν!

Κι ἀρχίζει νά τὸν κυνηγάει... Σάν τρελὸς κι αὐτός, κατρακυλάει ἀπ' τοὺς ἀτέλειωτους βράχους!

Τὰ δάκρυα τοῦ Ποκοπικό

Ὁ νάνος γρήγορα συνέρχεται ἀπ' τὴν πρώτη κατάπληξη... Βλέπει πλάι του τὴν Ταταμπού.

Τή νομίζει κι αυτός νεκρή. Ψάχνει για τόν Γκαούρ. Δέν τόν βρίσκει πουθενά.

- Σίγουρα αυτός τήν καθάρισε, μурμουρίζει. ΄Η ζήλια του θόλωσε τό μυαλό!... Καί δέν είχε άδικο... ΄Η μακαρίτισσα μέ κοιτάζε σαν... Ξερολούκουμο!

Ύστερα κοιτάζει μέ συμπόνια τήν κοπέλα πού τή νομίζει νεκρή. Τά τσιμπλιάρικα μάτια του βουρκώνουν. Τή μοιρολογάει:

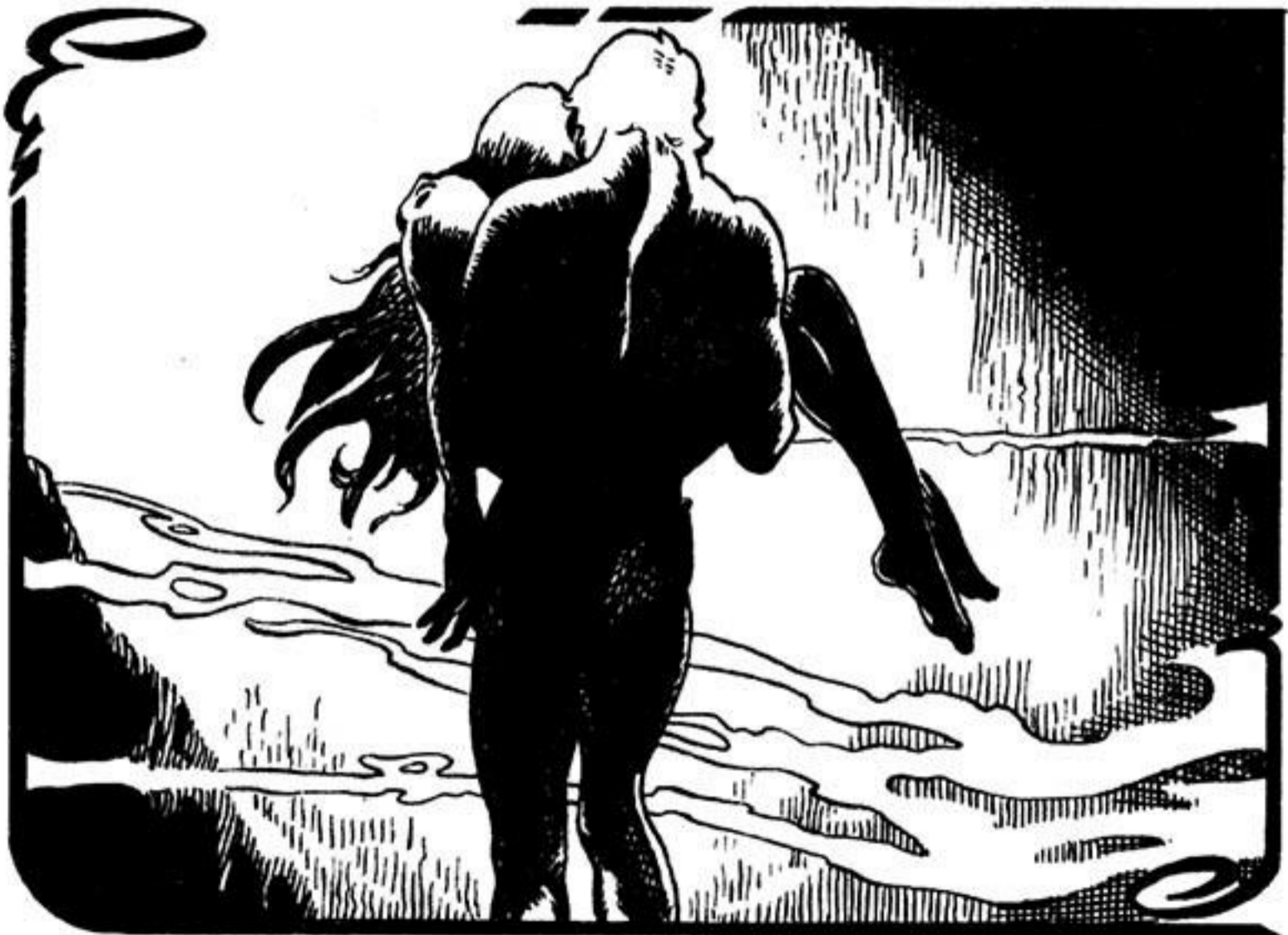
- "Αχ, Ταταμπού μου, Ταταμπούκα μου!... Τ' ήταν αυτό πού παθες!.. Πέθανες χωρίς νά

χαρείς τά νιάτα καί τά κάλλη μου!... "Αχ, βάχ, Ταταμποκούλα μου! Τί σοῦ ῥθε νά μ' αγαπήσεις στά καλά καθούμενα!

Καί συνεχίζει άτέλειωτα τόν κωμικοτραγικό μονόλογό του. Ξαφνικά, βλέπει τή νεκρή ν' άνοίγει τά μάτια της. ΄Ο Ποκοπίκο άναπνέει:

- "Αντε, λοιπόν, τής λέει. ΄Αναστήσου νά δοῦμε τί θά γίνουμε!... Πότε θά ξανάβρουμε τήν εύκαιρία νά μείνουμε μόνοι!..

΄Η Ταταμπού κοιτάζει σαν

΄Ο άγνωτος καταλαβαίνει: "Εχει πιά ναρκωθεί. Τήν σηκώνει γρήγορα στά χέρια του...

χαμένη γύρω. Τό κεφάλι της είναι βαρύ. Τ' αὐτιά της βουίζουν.

Κάνει μιά προσπάθεια... Ἄνασηκώνεται... Βλέπει πώς βρίσκειται ἔξω ἀπ' τή σπηλιά. Σκαλίζει τό νοῦ της. Προσπαθεῖ νά θυμηθεῖ...

– Ποκοπίκο, τόν ρωτάει. Πῶς βρέθηκα ἐδῶ; Ἐγώ εἶχα πλαγιάσει μέσα στή σπηλιά...

Ἦ ὁ νάνος καταλαβαίνει πώς ἦταν ἀναισθητῆ. Ὁχι νεκρῆ.

– Ταταμπού, τῆς λέει αὐστηρά. Σέ παρακαλῶ μὴν κάνεις τὴν ἀνήξερη!... Ἄλλοτε, ἄμα θέλεις νά κοιμόμαστε μαζί, νά μέ φωνάζεις μέσα... Ὁχι νά βγαίνεις ἔξω. Οὔτε νά πλαγιάζεις κρυφά κοντά μου!... Ντροπή σου!

Σάν νά μὴν ἄκουσε ἡ πανώρια Ταταμπού, τόν ρωτάει:

– Ὁ Γκαούρ!... Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ;

– Ζήλεψε κι ἔφυγε ὁ φουκαράς, τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ γιγαντόσωμη μελαψή κόρη ἀπλώνει τὴν παλάμη της. Χουφτιάζει τόν Ποκοπίκο. Τόν σφιγγει...

– Πές μου, ποῦ πῆγε ὁ Γκαούρ. Τί εἶδες; Τί ξέρεις;

Ἦ ὁ νάνος ἀφήνει πιά τ' ἄστεϊα.

– Οὔτε εἶδα, οὔτε ξέρω

τίποτα, τῆς λέει. Ἐγώ κοιμόμουνα... Ξαφνικά, ἓνας ὁδοστρωτήρας πέρασε ἀπὸ πάνω μου... Μισοξύπνησα... Σέ βρῆκα στήν ἀγκαλιά μου... Μοῦ φάνηκε πώς εἶδα τόν Γκαούρ νά τρέχει... Νά κατεβαίνει τούς βράχους... Ἡ ἰδέα μου εἶναι πώς σ' ἔβγαλε ἀπ' τή σπηλιά νά σέ σκοτώσει. Μά μόλις εἶδε πού ξύπνησα, φοβήθηκε... Ξέρει πώς βαστάω μαχαίρι.. Καί τό ἔβαλε στά πόδια!

Ἡ Ταταμπού ἀνοίγει τὴν παλάμη της. Ὁ Ποκοπίκο σωριάζεται κάτω.

Γιά λίγο, στέκεται βαθιά συλλογισμένη. Ὑστερα μουρμουρίζει:

– Δέν μπορεῖ... Δέν εἶναι δυνατόν! Κάποιος ἄλλος θά ἔρθε νά μοῦ κάνει κακό... Ὁ Γκαούρ σίγουρα θά τόν κυνήγησε...

Ἄμέσως πετάγεται ὀρθή...

– Ποκοπίκο, τοῦ λέει. Ἐλα μαζί μου... Πᾶμε νά βροῦμε τόν Γκαούρ...

Ἦ ὁ νάνος τὴν παρακαλάει:

– Πᾶμε.. Ἄλλά μὴν τοῦ πεῖς πώς κοιμηθήκαμε μαζί ἀπόψε!

Μονομαχία Γκαούρ καί Ταρζάν

Πρῶτος ὁ Ταρζάν, πίσω του ὁ Γκαούρ, κατεβαίνουν τό ψηλό, βραχώδικο βουνό. Κι ἀμέσως

άρχίζει τό τρομερό κυνηγητό.

Ή Ταρζάν τρέχει όσο πιό γρήγορα μπορεί. Καταλαβαίνει ποιά τύχη τόν περιμένει αν τόν φτάσει ό μανιασμένος "Ελληνας, γίγαντας.

Μά ό Γκαούρ τρέχει πιό πολύ απ' αυτόν. Κάθε τόσο και τόν πλησιάζει περισσότερο. Είναι αφάνταστο τό μίσος πού νιώθει για τόν άπαισιο άρχοντα τής Ζούγκλας. Ή ψυχή του λαχταράει έκδίκηση.

- Κακούργε, του φωνάζει καθώς τόν κυνηγά. Ούτε μία

"Ετσι ούρλιάζει μέ λύσσα ό μελαψός γίγαντας.

Ή Ταρζάν τρέχει χωρίς λέξη νά βγαίνει απ' τό στόμα του. Μά ή απόσταση πού τούς χωρίζει τώρα, είναι μικρή.

Τό φεγγάρι έχει δύσει. Τό σκοτάδι τής νύχτας άρχίζει σιγά-σιγά νά ξεθωριάζει.

Ή Γκαούρ κυνηγάει τόν Ταρζάν χωρίς νά τόν βλέπει. Ή πυκνή βλάστηση κρύβει τή σκοτεινή σιλουέτα του. Παρακολουθεί τό θόρυβο πού κάνουν τά γυμνά πόδια του πάνω στά ξερά

μέρα δέ στάθηκες πιστός στούς όρκους και στή φιλία μας. Είσαι τό πιό ύπουλο και φαρμακερό φίδι τής Ζούγκλας. Μπήκες κρυφά σαν δολοφόνος στή σπηλιά μου. Σκότωσες τή γυναίκα π' αγαπώ! Θα σε σχίσω μέ τά δόντια μου! Μέ τά νύχια μου! Στάσου, λοιπόν, δειλέ. Στάσου νά χτυπηθούμε!" Όσο κι αν τρέχεις, δέ θα γλιτώσεις. Είμαι "Ελληνας! Ή απ' τά χέρια μου δέ θα βγεις ζωντανός.

φύλλα.

Ή άρχοντας τής Ζούγκλας καταλαβαίνει: Δέν μπορεί νά ξεφύγει. Είναι άναγκασμένος νά σταθει. Νά δώσει τή μάχη.

"Ετσι και κάνει.

Σ' ένα μικρό ξέφωτο σταματά. Γυρίζει απότομα. Τραβάει τό μαχαίρι του.

- Γκαούρ, του φωνάζει. Ή Ταταμπού δέν είναι νεκρή. Τή νάρκωσα για νά τήν άρπάξω απ' τή σπηλιά σου. Τήν αγαπώ. Ποτέ δέ θα γίνει δική σου!

Ὁ Γκαούρ ἔχει σταματήσει σέ δύο βήματα ἀπόσταση.

Στό μαροσκόταδο βλέπει τόν Ταρζάν ἔτοιμο νά χυθεῖ πάνω του. Ρίχνει μιά ματιά στό φονικό μαχαίρι πού κρατάει.

– Πέταξέ το, τοῦ λέει. Μόνον οἱ δειλοὶ κρατᾶνε τέτοια σύνεργα.

Μά δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. Ὁ ἐγγλέζος γίγαντας χύνεται πάνω του μαριασμένος. Μέ ἀφάνταστη δύναμη κατεβάζει τό μαχαίρι. Κάνει νά τόν χτυπήσει στήν καρδιά.

Ὁ Γκαούρ τ' ἀρπάζει τό χέρι. Τό στρίβει. Τό μαχαίρι πέφτει κάτω. Ὁ Ἕλληνας γίγαντας σκύβει, τό παίρνει, τό πετάει μακριά.

– Τώρα θά μετρηθοῦμε σάν ἄντρες τοῦ λέει.

Ἐπιτέλους!

Ὁ Γκαούρ καί ὁ Ταρζάν θά παλέψουν. Θά χτυπηθοῦν μέχρι θανάτου. Ἐφτασ' ἡ στιγμή πού θά δοῦμε ποιός εἶναι πιό ἄξιος. Πιό δυνατός ἀπ' τοὺς δύο.

Οἱ γιγαντόσωμοι ἄντρες χυμᾶνε ὁ ἓνας στόν ἄλλον. Μιά τρομερή μονομαχία ἀρχίζει.

Ὁ Ταρζάν καταφέρνει νά σφίξει μέ τ' ἀτσαλένια μπράτσα του τό λαιμό τοῦ μελαψοῦ Ἕλληνα.

Ὁ Γκαούρ νιώθει νά πνίγεται. Τά μάτια του γουρλώνουν. Τό

στόμα του ἀνοίγει. Ἡ ἀνάσα του γίνεται ρόγχος. Κάνει μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νά ἀπαλλαγεῖ. Τίποτα. Τ' ἀγκάλιασμα τοῦ Ταρζάν εἶναι θανάσιμο.

Καί τότε κάνει κάτι ἀφάνταστο. Κάτι ὑπεράνθρωπο.

Ἀρχίζει νά γυρίζει στόν τόπο πού βρίσκεται. Ὅπως γυρίζει μιά σβούρα!

Ὁ Ταρζάν ἔχει ἀγκαλιάσει τό λαιμό του.

Ἡ κεντρόφυγα δύναμη κάνει τό κορμί του νά ξανοίγεται στήν περιστροφή. Ὁ λευκός γίγαντας βρίσκεται τώρα στόν ἀέρα. Γιά νά συγκρατηθεῖ ἀπό κάπου, πρέπει νά χρησιμοποιήσει τά χέρια του. Μά αὐτά σφίγγουν τό λαιμό τοῦ Γκαούρ.

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας ἀρχίζει νά ζαλίζεται. Κλείνει τά μάτια του. Ἐξακολουθεῖ νά γυρίζει σάν δαιμονισμένος. Θυμᾶται τήν ἐποχή πού ζοῦσε ἀνάμεσα στοὺς γορίλλες. Ἀπειρες φορές εἶχε ἐξασκηθεῖ σ' αὐτή τήν περιστροφή. Εἶναι ἓνα ἀπ' τά παιχνίδια πού κάνουν τά ζῶα αὐτά γιά νά διασκεδάζουν μεταξύ τους.

Ἐτσι, ὁ Ταρζάν σιγά-σιγά ζαλίζεται. Εἶναι ἔτοιμος ν' ἀφήσει τά χέρια του. Ξέρει πώς τό περιστρεφόμενο κορμί του θά τινάχτεῖ μακριά... Μέ τρομερή

Μ' ένα απότομο σπρώξιμο, λευτερώνεται απ' αυτόν. Τόν πετάει τρία βήματα μακριά του.

φόρα θά χτυπήσει σέ κάποιον κορμό δέντρου. Καί θά μείνει στόν τόπο...

"Ομως, δέν μπορεί νά γίνει αλλιώς. Νιώθει φοβερή ζάλη. Καταλαβαίνει πώς θά λιποθυμήσει. Καί τότε, ό Γκαούρ θά ποδοπατήσει νικητής τ' άψυχο κουφάρι του!

Καί νά!... Τή στιγμή πού ό Ταρζάν είναι έτοιμος νά παραδοθει στό μοιραίο, γίνεται κάτι αναπάντεχο:

Ό Γκαούρ σταματά ξαφνικά νά περιστρέφεται. Τό σφίξιμο

του Ταρζάν τώρα είναι άδύνατο. Μ' ένα απότομο σπρώξιμο λευτερώνεται απ' αυτόν. Τόν πετάει τρία βήματα μακριά του.

Σβέλτος ύστερα χύνεται πίσω από κάτι πυκνά χαμόκλαδα. Τό μάτι του έχει πάρει μιά τίγρη. Τήν είδε νά τούς παραμονεύει εκεί. "Αν πρόφτανε νά χυθει πάνω τους τή στιγμή πού πάλευαν, θά σπάραζε καί τούς δυό.

Ό Γκαούρ παλεύει γιά λίγο μαζί της. "Υστερα τής σφίγγει τό λαιμό. Θά τήν πνίξει.

Στό μεταξύ, ό Ταρζάν, πεσμέ-

νος κάτω, μένει για λίγο ακίνητος. Πρέπει να ξεζαλιστεί. Τά δέντρα τής Ζούγκλας έχουν στήσει γύρω του τρελό χορό.

Σέ λίγες στιγμές συνέρχεται. Βλέπει τόν Γκαούρ. Παλεύει ακόμα μέ τό θεριό. Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει μιά τεράστια πέτρα. Προχωρεῖ νά τόν χτυπήσει ἀπό πίσω. Σάν δολοφόνος!...

Πλησιάζει. Σηκώνει τήν πέτρα. Σημαδεύει τό κεφάλι τοῦ ἑλληνα γίγαντα. Τήν πετᾶ μ' ἀφάνταστη δύναμη.

Ταυτόχρονα, ἡ λεοπάρδαλη κάνει ἕναν τελευταῖο σπασμό. Πνίγεται. Μέ τήν κίνηση πού κάνει ὁ Γκαούρ, ἡ πέτρα ξεφεύγει. Δέν τόν χτυπᾶ στό κεφάλι.

Παρατάει ἀμέσως τήν πνιγμένη λεοπάρδαλη. Πετιέται ὀρθός. Στό μεταξύ, ἔχει σχεδόν ξημερώσει.

– Κακοῦργε, οὐρλιάζει.

Καί χύνεται πάλι πάνω στόν Ταρζάν.

Γιά κάμποση ακόμα ὥρα, οἱ δύο γίγαντες παλεύουν μέ λύσσα.

Ξαφνικά, τά μάτια τοῦ Ταρζάν κάτι διακρίνουν στό βάθος. Ἐκεῖ πίσω ἀπ' τά πυκνά καί θεόρατα δέντρα. Φωνάζει τρομαγμένος.

– Ὁ Ταρζάν! Ὁ Ταρζάν!...

Παρατάει ἀμέσως τόν Γκαούρ. Τό βάζει στά πόδια.

Τρέχει ὅσο πιό γρήγορα μπορεῖ...

Ὁ ἑλληνας γίγαντας τά χάνει γιά μιά στιγμή. Μένει στή θέση πού βρίσκεται. Κοιτάζει τόν Ταρζάν, πού φεύγει μέ βιάση... Στό καθάριο τώρα φῶς τής αὐγῆς, προσέχει καλύτερα. Τόν βλέπει νά κουτσαίνει λιγάκι... Τό δεξί του πόδι ἔχει ἐλάττωμα...

Ἔτσι περνοῦν λίγα δευτερόλεπτα.

Ξαφνικά, βήματα ἀνθρώπου ἀκούγονται. Πλησιάζουν γρήγορα... Ταυτόχρονα, χαρούμενες φωνές ἀντηχοῦν:

– Ἐσύ εἶσαι, Γκαούρ; Ἐσύ, ἀδερφέ μου; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Τυχαῖα περνοῦσα... Ἄκουσα φασαρία... Πάλεψες μέ τή λεοπάρδαλη. Τήν ἐπνίξες!... Κρίμα πού δέν πρόφτασα νά σε βοηθήσω!...

Ὁ Γκαούρ τόν κοιτάζει. Εἶναι ὁ ἴδιος, ὁ Ταρζάν.

– Ταρζάν, τοῦ λέει. Τώρα χτυπιόμουν μαζί σου!...

– Μαζί μου! κάνει ἐκεῖνος ξαφνιασμένος.

Μά γρήγορα συνέρχεται. Τά μάτια του φωτίζονται:

– Χά, χά, χά, γελάει. Ἦταν λοιπόν ἐδῶ ὁ ἀδερφός μου; Σίγουρα θά ἔμαθε γιά τήν Ταταμπού. Θά ἔρθε νά σε δολοφονήσει... Ἐγώ σε εἶχα

ειδοποιήσει. "Επρεπε νά προσέχεις... Κούτσαινε λίγο απ' τό δεξί ποδάρι;

Ή Γκαούρ ψιθυρίζει σάν χαμένος:

- Ναι...

- Αύτός ήτανε!... Ή κακοῦργος Ναζράτ!... Καί δέν μπόρεσες λοιπόν νά τόν σκοτώσεις;

- Δέν πρόφτασα... Σέ είδε πού έρχόσουν... Ήφυγε τρέχοντας.

Τήν ίδια στιγμή, άκούγεται από μακριά μιά γνώριμη, στριγγλιάρικη φωνή:

τῆς ζώνης του άδεια... Χωρίς μαχαίρι.

Μά δέν δίνει σημασία. Ή σκέψη του πώς μπορεί ή Ταταμπού νά κινδυνεύει, τόν έχει άποροφήσει...

Ή Ταταμπού αιχμάλωτη

"Ας γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στην ιστορία μας.

Ή πανώρια Ταταμπού παίρνει τόν Ποκοπίκο, όπως είδαμε... Κατεβαίνουν τό ψηλό βουνό μέ

- Βοήθεια, Γκαούρ! Βοήθειααα!

Είναι ό Ποκοπίκο.

- Κάτι θά συμβαίνει στην Ταταμπού, μουνμουρίζει ό Γκαούρ.

- Ναι. Μπορεί νά τή βρήκε ό Ναζράτ. Ή άδερφός μου, προσθέτει ό Ταρζάν. Πάμε γρήγορα.

Οι δύο γίγαντες τρέχουν τώρα. Προχωροῦν κατά τό μέρος π' άκούγεται ή φωνή...

Ή Ταρζάν σέ μιά στιγμή ξεπερνά λίγα βήματά τό φίλο του. Ή Γκαούρ βλέπει τή θήκη

τούς βράχους. Τρέχουν νά βροῦν τόν Γκαούρ...

Μά ό Ποκοπίκο κάνει πάντα τόν έξυπνο. Παρασύρει τή μελαψή κοπέλα, σ' αντίθετη κατεύθυνση. "Οχι εκείνη πού πήρε ό έλληνας γίγαντας.

Βλέπει τά χτεσινά άχνάρια τών ποδαριών του. Γπιστεύει πώς ό Γκαούρ πήρε τό δρόμο για τήν όχθη του μεγάλου ποταμιού.

Κι αρχίζουν νά τρέχουν κατά κεί...

Ή περιοχή πού διασχίζουν είναι απ' τις πιο άγριες. Ή τις

πιό επικίνδυνες τῆς Ζούγκλας!...
 Ἄμετρητα θεριά καί φίδια παραμονεύουν. Εἶναι κρυμμένα στήν πυκνή, παρθένα βλάστηση...

– Ἀπορῶ μέ σένα, Ταταμπού, τῆς λέει ὁ Ποκοπίκο. Πῶς δέ φοβᾶσαι νά γυρίζεις ὀλομόναχη μ' ἕναν... ἄντρα, σ' αὐτές τίς ἐρημιές!

Ἡ γιγαντόσωμη κόρη δέν καταλαβαίνει τόν ὑπαινιγμό του.

– Ἔχεις κι ἐσύ μαχαίρι; τόν ρωτάει.

– Καί βέβαια. Δέν τό βλέπεις;

– Τότε γιατί νά φοβᾶμαι; Ἄν ξεπεταχτεῖ κανένα θεριό, θά παλέψουμε κι οἱ δυό. Σίγουρα θά τό σκοτώσουμε...

– Πάρτηνε στό γάμο σου νά σοῦ πει καί τοῦ χρόνου, συλλογιέται ὁ Ποκοπίκο.

Καί κάνει δεύτερη ἀπόπειρα:

– Τουλάχιστο, νά μή μᾶς δεῖ μαζί κανένας ἄνθρωπος...

– Γιατί, Ποκοπίκο;

– Δέν καταλαβαίνεις τώρα; Θά πάει ὁ νοῦς του στό κακό!

Μά δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. Ἀπότομα βγάζει μιά τρομαγμένη καί σπαραχτική φωνή:

– Ἄααα!..

Ταυτόχρονα, τό ἔδαφος ὑποχωρεῖ κάτω ἀπ' τά πόδια τους.

Ἡ Ταταμπού κι ὁ νάνος γκρεμί-

ζονται σέ μιά παγίδα.

Τό σημεῖο αὐτό βρίσκεται κοντά στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Καί ἡ παγίδα εἶναι σκαμμένη ἀκριβῶς πάνω στό μονοπάτι. Τό μοναδικό πού φτάνει ὡς ἐκεῖ.

– Ταταμπού μου, κήκες, τῆς λέει ὁ Ποκοπίκο. Πολύ δύσκολα θά βγεις ἀπό δῶ μέσα!...

– Μήπως ἐσύ; μουρμουρίζει ἐκείνη.

– Ἐμένα μή μέ κλαῖς, κάνει ὁ νάνος.

Ἄμέσως, σκαρφαλώνει πάνω στό ψηλό κορμί της. Φτάνει ὀρθός στό κεφάλι της. Κι ἀπό κεῖ, πηδάει ἔξω.

– Τρέχω νά βρῶ τόν Γκαούρ, ψιθυρίζει ἀπό πάνω... Πρέπει νά προλάβει νά σέ σώσει πρὶν ξημερώσει. Τήν αὐγή θά ἔρθουν οἱ ἄνθρωποι τῆς παγίδας. Καί τότε... Ζωή σέ λόγου μας!...

Ἔτσι, γρήγορα τό βάζει στά πόδια. Καθώς τρέχει, φωνάζει ὅσο πιό δυνατά μπορεί:

– Βοήθεια, Γκαούρ! Βοήθειααα!

.....

Περνάει ἀρκετή ὥρα. Ἔχει πιά ξημερώσει.

Ἡ Ταταμπού δοκιμάζει ὅλους τούς τρόπους γιά νά ξεφύγει ἀπ' τήν παγίδα. Τίποτα ὅμως! Χαμένοι πάνε οἱ κόποι της.

Ξαφνικά, ἀνθρώπινο ποδοβο-

Ταυτόχρονα, τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους.

λητό φτάνει στ' αὐτιά της.

Γρήγορα ἓνα μπουλούκι ἀπό μαύρους κανίβαλους φτάνει στήν παγίδα.

Περιμένουν νά βροῦν πιασμένο κανένα ἐλάφι. Χαρούμενοι τώρα ἀντικρίζουν τή γιγαντόσωμη γυναίκα. Τό ἀνθρώπινο κρέας εἶναι γι' αὐτούς, πιό νόστιμο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

Δυό ἀπ' τούς ἀνθρωποφάγους πηδοῦν στήν παγίδα. Δυό ἄλλοι πετοῦν κάτω τήν ἄκρη ἑνός χορτόσχοινου. Οἱ πρῶτοι θά δέσουν μ' αὐτό τήν Ταταμπού. Οἱ ἄλλοι θά τήν τραβήξουν ἐπάνω.

" Ἀσχημα, ὅμως, κάνουν τό λογαριασμό.

Ἡ γιγαντόσωμη κι ἀτρόμητη κόρη τούς ὑποδέχεται μανιασμένη. Μέ τό φονικό μαχαίρι της χύνεται νά τούς σπαράξει.

Οἱ κανίβαλοι παλεύουν μαζί της. Μά σέ λίγες στιγμές σταματοῦν. Πρῶτα ὁ ἓνας κι ὕστερα ὁ ἄλλος, σωριάζονται κάτω νεκροί. Τό μαχαίρι τῆς Ταταμπού ἔχει σχίσει τά γυαλιστερά μαῦρα στήθια τους.

Πάνω ἀπ' τήν παγίδα στέκει ὁ ἀρχηγός τῶν ἀνθρωποφάγων. Βλέπει τό κακό πού γίνεται.

Τρελός ἀπό θυμό, σπρώχνει ἄλλους δυό κανίβαλους. Τούς ρίχνει στήν παγίδα.

– Πνίξτε την! οὐρλιάζει. Νήροπή μιά γυναίκα νά μᾶς σκοτώνει.

Μά κι αὐτοί δέν καταφέρνουν τίποτα. Σέ λίγες στιγμές, πέφτουν καί σπαράζουν. Ξεψυχοῦν πάνω στά κουφάρια τῶν ἄλλων. Τό μαχαίρι τῆς Ταταμπού δέ χορατεύει.

– Τή λεοπάρδαλη! Γρήγορα, φέρτε τή λεοπάρδαλη, φωνάζει τώρα ὁ ἀρχηγός.

Δυό τρεῖς ἀνθρωποφάγοι τρέχουν νά ἐκτελέσουν τή διαταγή του.

Σέ λίγο, ξαναγυρίζουν σέρνοντας δεμένη, ἀπ' τό λαιμό, μιά μεγαλόσωμη λεοπάρδαλη. Εἶναι τό ἱερό ζῶο τῆς φυλῆς.

Ἄρχηγός κάτι τῆς λέει. Ὑστερα τή σπρώχνει.

" Ἐνα ἀπαίσιο οὐρλιαχτό βγαίνει ἀπ' τό στόμα τῆς λεοπάρδαλης. Γκρεμίζεται στήν παγίδα.

Ἡ Ταταμπού ὑποδέχεται κι αὐτήν μέ τήν ἴδια ψυχραιμία. Τό θεριό χυμᾶ πάνω της μανιασμένο. Μέ δόντια καί νύχια, πασχίζει νά τή σπαράξει.

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα τό χτυπᾶ μέ τό μαχαίρι της. Βρύση τό αἷμα τρέχει ἀπ' τό κορμί του. Μά καμιά μαχαιριά δέ βρίσκει τή λεοπάρδαλη σέ καίριο σημείο. Ἔτσι, ὁ ἀγώνας συνεχίζεται. Τέλος, τό θεριό χάνει πολύ αἷμα. Παρατάει τή μάχη ἐξαντλημένο.

Ἡ Ταταμπού ζυγίζει τώρα μέ προσοχή τή μαχαιριά της. Τοῦ σχίζει πέρα γιά πέρα τήν καρδιά.

Μά κι αὐτή βρίσκεται σέ κακά χάλια. Μέ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια καταφέρνει νά στέκεται ὀρθή.

Πάνω ἀπ' τήν παγίδα ὁ ἀρχηγός τῶν ἀνθρωποφάγων οὐρλιάζει:

– Πέτρες! Σκοτῶστε τη μέ πέτρες!

Οἱ κανίβαλοι πετοῦν τώρα

τῆς σκοτωμένης λεοπάρδαλης.

Σέ λίγο, ἡ Ταταμπού θά θαφτεῖ ζωντανή κάτω ἀπ' αὐτές.

Ἡ ἀνάσα της ἀρχίζει ἀπό τώρα νά γίνεται δύσκολη. Καταλαβαίνει πῶς δέν πρέπει νά μείνει μέ σταυρωμένα χέρια.

Πετάγεται ἀμέσως ὀρθή.

– Ἔτσι κι ἀλλιῶς χαμένη εἶμαι, συλλογιέται.

Συγκεντρώνει τώρα τίς τελευταῖες δυνάμεις της. Κάνει μία ὑπεράνθρωπη προσπάθεια.

μεγάλες πέτρες μέσα στήν παγίδα.

Ἡ Ταταμπού προφταίνει καί χώνεται κάτω ἀπ' τό πτώμα τῆς λεοπάρδαλης. Οἱ πέτρες χτυποῦν πάνω σ' αὐτό. Σώζεται ἀπό βέβαιο θάνατο.

Μά οἱ ἀνθρωποφάγοι δέ σταματοῦν τό λιθοβολισμό.

Οἱ πέτρες πού πέφτουν μέσα, ἀνεβαίνουν σιγά-σιγά. Ἔχουν σκεπάσει τά κουφάρια τῶν ἀγρίων. Σκεπάζουν καί τό κορμί

Ἄρπάζει τίς πέτρες πού βρίσκονται κάτω. Τίς πετάει μέ δύναμη πάλι ἔξω.

Μιά ἀπ' αὐτές χτυπάει ἕναν ἀνθρωποφάγο. Τοῦ σπάζει τό κεφάλι. Τόν σωριάζει κάτω νεκρό.

Οἱ ἄλλοι κανίβαλοι δειλιάζουν... Καθυστεροῦν τό λιθοβολισμό. Παραμερίζουν...

Ἄρχηγός ἔχει λυσοῦξει ἀπ' τό κακό του.

– Φωτιά, οὐρλιάζει τώρα. Ρίχτε φωτιά νά τήν κάψουμε!...

Ἡ θέση τους είναι τραγική. Οἱ κανίβαλοι, πάνω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα, θὰ τοὺς χτυπήσουν πρὸ εὐκολα μὲ τὰ κοντάρια τους.

Οί κανίβαλοι μαζεύουν από γύρω ξερά χόρτα. Τρίβοντας γυαλιστερές πέτρες τ' ανάβουν. Ρίχνουν πάνω τους κι άλλα, κι άλλα...

Τά ξερά χορτάρια φουντώνουν. Πάνω στις φλόγες τους σωριάζουν κλαδιά. 'Ανάβουν κι αυτά.

Μέ μακριά ξύλα σπρώχνουν τώρα τή φωτιά. Τή φέρνουν κοντά στην παγίδα. Τή ρίχνουν μέσα...

'Απ' τó βαθύ λάκκο βγαίνουν άμέσως μαύροι καπνοί.

'Ο άρχηγός τών άγρίων ουρλιάζει πανηγυρικά.

Μιά σπαραχτική φωνή τής Ταταμπού σχίζει τόν άέρα:

– Βοήθεια, Γκαούρ!.. Χάνομαι!

'Ο Γκαούρ στην παγίδα

'Ο Γκαούρ κι ό Ταρζάν, όπως είδαμε, τρέχουν... Βιάζονται νά φτάσουν στό μέρος π' άκούγεται ή φωνή τουΰ Ποκοπίκο. Καταλαβαίνουν πώς κάτι σοβαρό θά συμβαίνει.

Καί δέν άργοϋν νά φτάσουν κοντά του.

– 'Η Ταταμπού, τούς λέει λαχανιασμένος.

– Τί; ρωτοϋν κι οί δυό μέ τήν ίδια άγωνία.

– 'Η Ταταμπού έπεσε σέ μία παγίδα!... Είχα πέσει κι εγώ μαζί

της. Μά βγήκα κι έφυγα... 'Αν μάς έβλεπε κανένας θά μάς... παρεξηγοϋσε!

'Ο Γκαούρ άπλώνει τό χέρι του. Χουφτιάζει τό μικροσκοπικό νάνο.

– Ποϋ βρίσκεται ή παγίδα; τόν ρωτάει.

– Στήν όχθη τουΰ μεγάλου ποταμιουΰ.

– Καί τί ζητούσατε εκεί;

– 'Εμένα ρωτάς; κάνει ό Ποκοπίκο. Αύτή τήν παλαβή νά ρωτήσεις. Μέ γύριζε νυχτιάτικα στή Ζούγκλα. 'Εψαχνε νά σέ βροϋμε. Είναι ξετρελαμένη μαζί σου. 'Ο έρωτας τήν έχει βαρέσει κατακούτελα.

'Ο Ταρζάν δαγκώνει τά χείλια του. Τό πρόσωπό του κιτρινίζει.

– Πάμε, φωνάζει ό Γκαούρ.

Κί άρχίζει νά τρέχει δαιμονισμένα. Στό χέρι του κρατάει τόν Ποκοπίκο.

'Ο Ταρζάν τόν άκολουθει...

Παίρνουν τό δρόμο για τήν όχθη τουΰ μεγάλου ποταμιουΰ...

Σέ μία στιγμή, ό Ταρζάν φέρνει καθώς τρέχει τό χέρι πίσω στή μέση του. Σάν νά θέλει νά πιάσει τό μαχαίρι του. 'Η σάν νά 'νιωσε εκεί κάποιον ξαφνικό πόνο...

Τήν ίδια στιγμή, σκοντάφτει σέ μία πέτρα. Σωριάζεται κάτω.

'Ο Γκαούρ σταματά. Κάνει νά

τόν βοηθήσει.

– “Οχι, τοῦ λέει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.. Μὴν καθυστερεῖς ἐσύ... Τρέξε νὰ προφτάσεις... Ἡ Ταταμπού κινδυνεύει... Ἐγὼ χτύπησα λίγο τὸ πόδι μου... Μόλις συνέλθω θὰ τρέξω κοντὰ σας... Φύγε...

Ὁ ἔλληνας γίγαντας δὲν περιμένει νὰ τοῦ τό ξαναπεῖ.

– Σέ περιμένω, τοῦ φωνάζει.

Καὶ ξαναρχίζει τὸ δαιμονισμένο τρέξιμό του.

Ὁ Ταρζάν μένει πεσμένος κάτω... Περιμένει λίγες στιγμές.

σπάει ἓνα κλαδί πού βρίσκεται μπροστὰ του. Στὰ χέρια του γίνεται φοβερό ρόπαλο. Σάν μανιασμένο θεριό χύνεται τώρα πάνω στοὺς κανίβαλους. Τοὺς χτυπᾷ μέ λύσσα. Αὐτοὶ τὰ χάνουν. Δυὸ τρεῖς σωριάζονται κάτω νεκροί. Οἱ ἄλλοι κινουῦνται τρομαγμένοι. Σκορπίζουν γύρω.

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται. Μεθάει ἀπ' τὸ θρίαμβο. Τραβάει τὴν τεράστια μαχαίρα του. Κυνηγάει τοὺς ἀνθρωποφάγους.

– “Ε! τοὺς φωνάζει. Μὴν κάνετε ἔτσι!... Ὅλους θὰ σᾶς

“Υστερα, πετιέται ὀρθός. Κι ἀρχίζει νὰ τρέχει πρὸς τὰ πίσω...

.....

Ὁ Γκαοῦρ μέ τὸν Ποκοπικό φτάνουν σέ λίγο στὴν παγίδα. Βλέπουν τοὺς μαύρους καπνοὺς πού ξεπετιοῦνται.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρωποφάγων οὐρλιάζει πανηγυρικά.

Καὶ μιά σπαραχτική φωνή τῆς Ταταμπού σχίζει τὸν ἀέρα:

– Βοήθεια, Γκαοῦρ!.. Χάνομαι!

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας

καθαρίσω. Κανένας δὲ θὰ μείνει... ἀσκότῳτος!

Οἱ κανίβαλοι ἔχουν, ὅπως εἶδαμε, σκορπίσει πιά. Ὁ Γκαοῦρ, τρέχοντας ἀλαφιασμένος, ξαναγουρίζει στὴν παγίδα. Σκύβει μέ λαχτᾶρα. Βλέπει τὴν Ταταμπού: Παλεύει μέ τίς φλόγες. Μέ τοὺς καπνοὺς. Βογκάει ἀπὸ ἀβάσταχτους πόνους.

Ἡ κρυφὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν πανώρια ἑλληνίδα, τὸν τυφλώνει. Σάν τρελὸς πέφτει στὴν παγίδα.

Ἄρπάζει τὴν Ταταμπού στά χέρια του. Τὴ σηκώνει ψηλά. Ἐκείνη πατάει στούς ὠμούς του... Ὑστερα, στό κεφάλι του. Καί καταφέρνει νά βγεῖ ἔξω.

Ὁ Γκαούρ τῆς φωνάζει ἀπό κάτω:

– Πάρε τόν Ποκοπικό... Γυρίστε στή σπηλιά μου...

Ἡ Ταταμπού δέ θέλει νά φύγει.

– Θά μείνω νά σέ βοηθήσω, τοῦ λέει. Πῶς θά βγεῖς ἀπό κεῖ κάτω;

– Φύγε, τῆς φωνάζει ἄγρια τώρα ὁ Γκαούρ. Δέ μοῦ χρειάζεσαι. Θά βγῶ μονάχος.

Κι ἀμέσως συμπληρώνει:

– Ἀπό στιγμή σέ στιγμή, θά ξαναγυρίσουν οἱ κανίβαλοι. Φύγε ἀμέσως.

Ἡ πανώρια ἑλληνίδα ἀναγκάζεται νά ὑπακούσει.

– Πᾶμε, φωνάζει στόν Ποκοπικό.

Κι οἱ δύο μαζί φεύγουν τρέχοντας.

Ὁ θρίαμβος τοῦ Ταρζάν

Ὁ Γκαούρ χτυπάει τώρα μέ πέτρες τ' ἀναμμένα κλαδιά τῆς παγίδας. Μέ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νά σβήσει τὴ φωτιά.

Ὑστερα κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες. Πασχίζει νά βγεῖ

ἀπ' τὴν παγίδα... Μά δέν τὰ καταφέρνει. Αὐτό πού ζητάει εἶναι ἀδύνατο.

Στό μεταξύ, οἱ ἀνθρωποφάγοι, κρυμμένοι στά γύρω δέντρα, παρακολουθοῦν τὴν Ταταμπού. Τὴ βλέπουν νά φεύγει.

Ἀλαλάζοντας ἀπό ἄγρια χαρὰ, τρέχουν πίσω τῆς. Τὴ φτάνουν. Τὴν ἄρπάζουν. Μέ γερά χορτόσχοινα δένουν τὰ χέρια καί τὰ πόδια τῆς.

Ὁ Ποκοπικό καταφέρνει νά ξεφύγει. Ξαναγυρίζει τρέχοντας στήν παγίδα.

– Γκαούρ, τοῦ λέει, οἱ ἀνθρωποφάγοι τὰ βολέψανε γιά... κολατσιό...

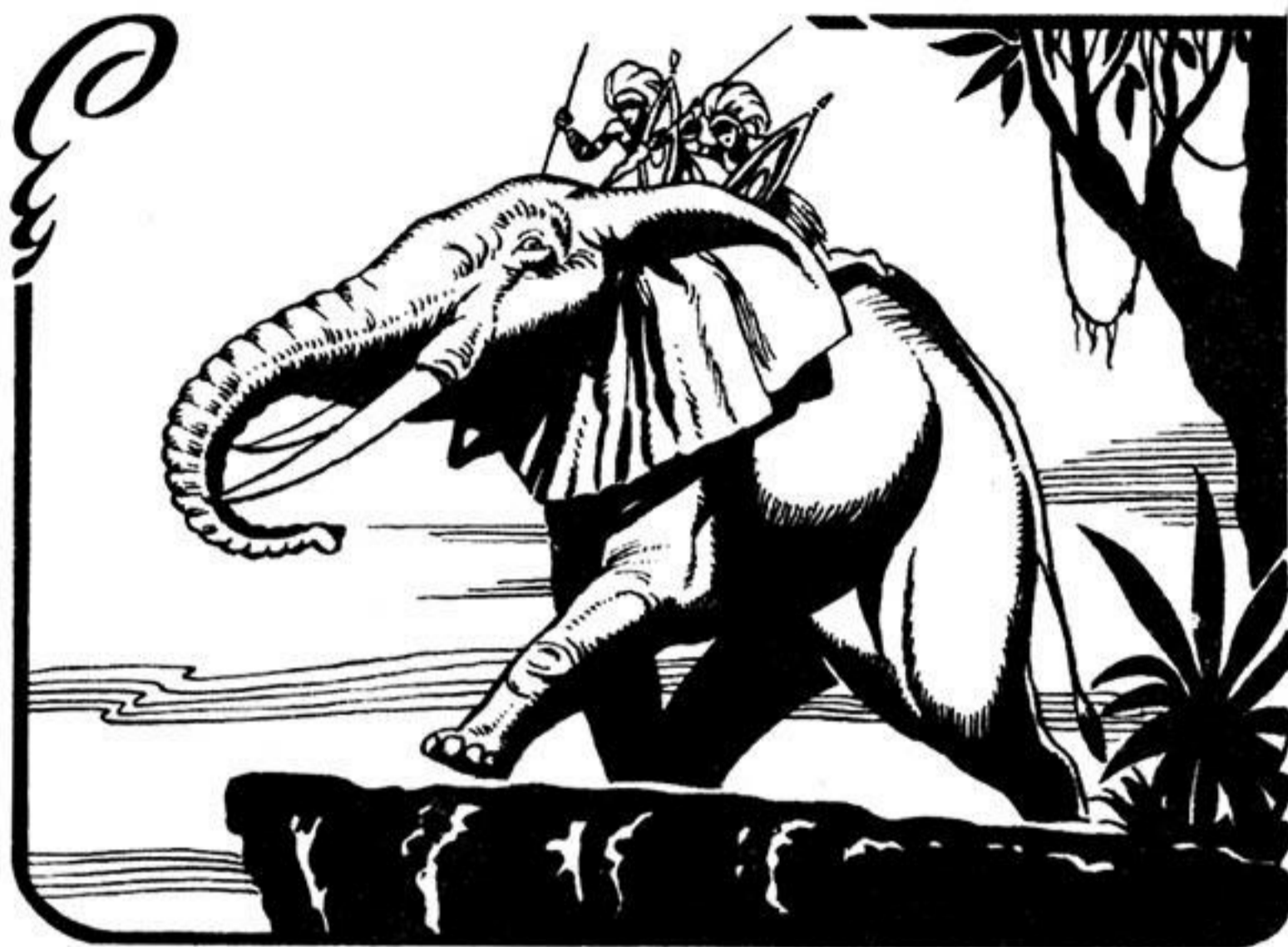
– Τί ἔγινε ἡ Ταταμπού; τόν ρωτάει ὁ γίγαντας.

– Τίποτα ἀκόμα, τ' ἀποκρίνεται. Μά γρήγορα θά γίνεῖ... ψητή!

Ὁ Γκαούρ οὐρλιάζει ἀπ' τό κακό του. Μέσα στήν παγίδα πού βρίσκεται, εἶναι ἀνίσχυρος νά βοηθήσει τὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ Ποκοπικό κρύβεται κοντά στό λάκκο. Πίσω ἀπό κάτι κλαδιά. Παρακολουθεῖ μέ προσοχή τίς κινήσεις τῶν ἀγρίων. Ὅ,τι βλέπει, τό λέει στόν Γκαούρ.

– Γκαουράκο μου, τοῦ ψιθυρίζει σέ λίγο. Ξέρεις τί κάνουνε τώρα; Ἀνάβουνε φωτιά... Σέ λίγο θά βάλουν ἐπάνω τὴν Ταταμπού...

Ἄρνιέται νά ὑπακούσει στίς προσταγές τους.

Ἦστερα μουρμουρίζει:

– Αὐτοί καλά θά τήν περάσουνε... Ἐμεῖς νά δοῦμε τί θά γίνουμε... Τούς βλέπω καί τρέχουνε τά σάλια μου...

Ξαφνικά, μιά τρομερή κραυγή ἀντηχεῖ:

– Ἄσοο!... Ἄσαάσοοοο!...

Τρέχοντας σάν σίφουνας, παρουσιάζεται ὁ Ταρζάν.

Στό δεξιό χέρι σφίγγει τώρα τό τρομερό του μαχαίρι.

Οἱ κανίβαλοι εἶναι ἔτοιμοι νά ρίξουν στή φωτιά τήν Ταταμπού.

Σάν κεραυνός πέφτει πάνω

τους. Τρομερή σύγχυση τούς φέρνει.

Ἄκράτητος σχίζει μέ τό μαχαίρι τά στήθια τους.

Σέ λίγες στιγμές, οἱ μισοί ἀπ' τούς ἀνθρωποφάγους σωριάζονται κάτω. Οὐρλιάζουν σπαραχτικά. Ξεψυχοῦν...

Ἦ Ταρζάν δείχνεται πιό γενναῖος κι ἀτρόμητος ἀπό κάθε ἄλλη φορά!... Οὐτ' αὐτός ὁ χάρος δέ θά μπορούσε νά σκορπίσει τέτοιο θανατικό.

Ἦ Ποκοπικό παρακολουθεῖ τήν ὑπεράνθρωπη πάλη του. Καί

μουρμουρίζει στο Γκαούρ.

– Καλούτσικα τά καταφέρνει ο Ταρζανάκος!... “Αρχισε και στρώνει...

Οί άγριοι χτυπούν μέ τά κοντάρια τους τό λευκό γίγαντα. Τό κορμί του ξεσχίζεται, ματώνεται... Μά δέν λυγίζει.

‘Ο Ταρζάν καθόλου δέ λογαριάζει τή ζωή του. ‘Από στιγμή σέ στιγμή κινδυνεύει νά σκοτωθεῖ.

“Ομως, άγωνίζεται νά σώσει τήν πανώρια Ταταμπού.

Καί θά τή σώσει.

Οί κανίβαλοι έχουν κι αύτοί μανιάσει. Χύνονται πάνω στό λευκό γίγαντα. Μοιάζουν μέ λαβωμένα θεριά.

‘Ο Ταρζάν τούς ύποδέχεται μέ τό τρομερό του μαχαίρι. Μαῦρος θάνατος είναι τό κάθε του χτύπημα.

“Ενας-ένas οί άνθρωποφάγοι βγαίνουν άπ’ τή μέση:

Δυό μονάχα μένουν τώρα ζωντανοί: ‘Ο κακός άρχηγός τους. Κι ένas άλλος γιγαντόσωμος μαῦρος.

‘Ο Ταρζάν κόβει μέ τό μαχαίρι του τά σχοινιά τῆς Ταταμπού. Τή σηκώνει. Τήν παρασύρει μαζί του.

– “Ελα, τῆς λέει. Πάμε νά σέ κρύψω κάπου...

Κι οί δυό τώρα φεύγουν

τρέχοντας.

Οί δυό κανίβαλοι πού ‘χουν άπομείνει ζωντανοί, τούς κυνηγοῦν. ‘Αδύνατο νά τούς φτάσουν.

Σέ μιά στιγμή, όμως, ή Ταταμπού σκοντάφτει. Τά πόδια της χτυπούν σέ μιά χορταριασμένη πέτρα. Σωριάζεται κάτω βαριά. Προσπαθεῖ νά ξανασηκωθεῖ. Δέν μπορεί. “Εχει στραμπουλήξει τό πόδι της.

‘Ο Ταρζάν τή σηκώνει στήν άγκαλιά του. Συνεχίζει τό δρόμο. Τώρα όμως έχει βαρύ φορτίο. Δέν μπορεί νά τρέξει σάν καί πριν.

Οί κανίβαλοι δέ θ’ άργήσουν νά τόν φτάσουν.

Ξαφνικά, ένas γνώριμος έλέφαντας τοῦ Ταρζάν παρουσιάζεται.

Οί δυό άγριοι πηδοῦν στή ράχη του. Τόν χτυπούν μέ τά κοντάρια τους στό κεφάλι. Τοῦ δίνουν νά καταλάβει τί ζητοῦν: Πρέπει νά κυνηγήσει τό λευκό άντρα μέ τή μελαπή γυναίκα.

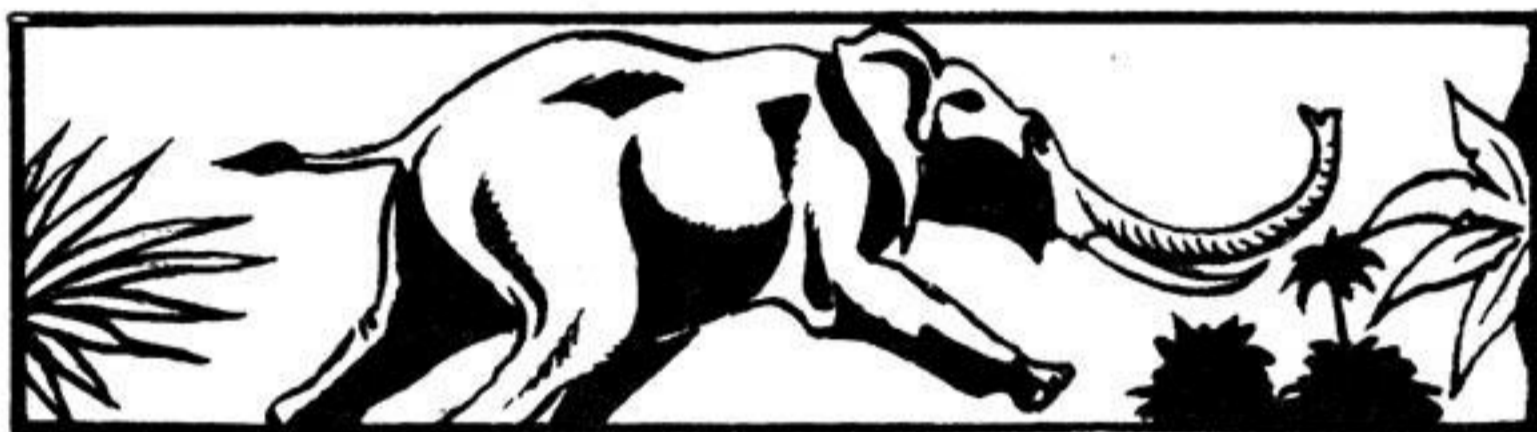
‘Ο έλέφαντας νιώθει πώς οί μαῦροι θά κάνουν κακό στόν Ταρζάν. “Ομως, τά χτυπήματά τους είναι τρομερά. ‘Αναγκάζεται νά ύπακούσει.

‘Ο άρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει νά τρέχει. Μπροστά του τώρα βρίσκει ένa μικρό

ποτάμι. Κρατώντας πάντα την Ταταμπού, βουτάει μέσα... Κολυμπάει... Τό περνᾶ...

Οι ἄγριοι μέ τόν ἑλέφαντα ἀκολουθοῦν. Ἀπό στιγμή σέ στιγμή, τούς πλησιάζουν περισσότερο...

Ὁ Ταρζάν προχώρεϊ ἀργά. Ἡ γιγαντόσωμη ἑλληνίδα πού σηκώνει εἶναι βαριά. Λίγες στιγμές ἀκόμα καί θά τούς φτάσουν. Ἡ θέση τους εἶναι τραγική. Οἱ κανίβαλοι πάνω ἀπ' τή ράχη τοῦ ἑλέφαντα θά τούς χτυπήσουν πῶς εὐκόλα μέ τά κοντάρια τους.

Ἦστερα, μπορεῖ τό τεράστιο καί βαρὺ παχύδερμο νά τούς ποδοπατήσῃ.

Ξαφνικά, ὁ Ταρζάν σταματᾶ. Ἐχει φτάσει μπροστά σ' ἓνα βάραθρο...

Γρήγορα ἀλλάζει κατεύθυνση. Στρίβει ἀριστερά.

Τό ἴδιο φυσικά θέλουν νά κάνουν κι οἱ διώχτες του. Χτυποῦν τό ζῶο νά στρίψῃ.

Μά ὁ καλός ἑλέφαντας κάνει μιὰ ἀφάνταστα εὐγενική πράξη. Μιὰ μεγάλη θυσία!...

Ἀρνιέται νά ὑπακούσῃ στίς προσταγές τους. Ἀδιαφορεῖ γιά τά τρομερά χτυπήματα τῶν κονταριῶν τους. Προχωρεῖ ἴσια. Καί γκρεμίζεται στό τρομαχτικό βάραθρο!... Ἔτσι, παρασύρει κι αὐτούς μαζί του. Καί βρίσκουν ὅλοι τόν πῶς φριχτό θάνατο.

Ὁ Ταρζάν κι ἡ Ταταμπού ἔχουν σωθεῖ.

– Ὁ ἑλέφαντας αὐτός ἦταν ἀδερφός τοῦ Σόμ, ψιθυρίζει μέ συγκίνηση ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Κάποτε τοῦ ἔχα σώσει τή ζωή. Οἱ ἑλέφαντες δέν ξεχνοῦν

ποτέ!

Ἦστερα ρωτᾶει μ' ἐνδιαφέρον τή μελαψή κόρη:

– Ὁ Γκαούρ ποῦ εἶναι; Πρέπει νά τρέξω κοντά του.

Δακρυσμένη ἡ Ταταμπού, τ' ἀποκρίνεται.

– Ἐπῆσε θεληματικά σέ μιὰ παγίδα. Ἦθελε νά σώσει ἐμένα. Τόν ἄφησα νά παλεύει μέσα στίς φλόγες. Στούς καπνοῦς!.. Οἱ ἄγριοι εἶχαν ρίξει φωτιά νά μέ κάψουν ζωντανή...

Ὁ Ταρζάν κοιτάζει τή νέα

παράξενα στά μάτια.

– Ἄγαπᾶς τόν Γκαούρ; τή ρωτάει.

Ἐκείνη ἀργεῖ ν' ἀποκριθεῖ. Ὕστερα λέει:

– Δέν ξέρω... Ἄν ὅμως ἀγαπήσω ποτέ κάποιον στή ζωή μου, θά εἶναι αὐτός!...

Τό πρόσωπο τοῦ Ταρζάν γίνε-ται κίτρινο. Σάν τοῦ πεθαμένου.

– Δίκιο ἔχεις, μουρμουρίζει, κοιτάζοντας ἄλλοῦ. Ὁ Γκαούρ εἶναι πανώριο, δυνατό, εὐγενικό παλικάρι!... Ὁ Θεός νά τόν προστατεύει ἀπ' τόν κακοῦργο ἀδερφό μου!...

Ὕστερα ψάχνει τριγύρω. Βρίσκει μιά μεγάλη κουφάλα δέν-τρου. Κρύβει μέσα σ' αὐτή τήν Ταταμπού. Κλείνει τ' ἄνοιγμά της μέ βαριά πέτρα.

– Πάω νά βοηθήσω τόν Γκαούρ, τῆς λέει. Θά γυρίσουμε μαζί. Περιμένέ μας.

Καί φεύγει τρέχοντας.

Σωτήρας καί τοῦ Γκαούρ

Ὁ Ταρζάν ἀκολουθεῖ τόν ἴδιο δρόμο. Ξαναπερνάει κολυμπών-τας τό ποτάμι. Φτάνει κοντά στήν παγίδα. Στό μέρος πού εἶχε γίνει τό μεγάλο μακελειό.

– Ταρζάν, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπικό. Ἐλα νά καμαρώσεις τό φίλο σου... Σάν ποντίκι μέσ τή

φάκα πιάστηκε.

Ὁ λευκός γίγαντας σκύβει πάνω ἀπ' τό βαθύ λάκκο.

– Ἀδερφέ μου, μή στενοχω-ριέσαι, λέει στόν Γκαούρ. Ἡ Ταταμπού βρίσκεται ζωντανή. Ἀσφαλισμένη...

Ὕστερα κόβει μέ τό μαχαίρι του ἓνα χοντρό χορτόσχοινο. Ρίχνει τή μιά του ἄκρη μέσα στήν παγίδα.

Ὁ Γκαούρ πιάνεται γερά ἀπ' αὐτό. Ὁ Ταρζάν τόν τραβάει μ' ἀφάνταστη δύναμη. Μά ὁ γιγαν-τόσωμος ἔλληνας εἶναι τρομερά βαρύς. Μέ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νά τόν βγάλει ἐπά-νω.

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει.

– Βρέ νά μήν τό σκεφτῶ τόση ὥρα!... Νά τοῦ πέταγα ἓνα σχοινί, νά τόν βγάλω ἔξω...

Λεύτερος τώρα ὁ Γκαούρ, ἀγκαλιάζει τόν Ταρζάν. Τόν φιλάει μέ δάκρυα εὐγνωμοσύ-νης στά μάτια:

– Ἀδερφέ μου, τοῦ λέει. Μέ τί θά μπορέσω νά ξεπληρώσω αὐτά πού ἔκανες γιά μᾶς;

Ὁ λευκός γίγαντας τ' ἀπο-κρίνεται:

– Μέ τή φιλία σου... Μέ τήν ἀγάπη σου.

Ὕστερα, ὅλοι μαζί ξεκινοῦν. Τρέχουν γιά τό μέρος πού ὁ Ταρζάν ἔχει κρύψει τήν πανώρια

Ταταμπού.

Βρίσκουν τό γέρικο δέντρο μέ τή μεγάλη κουφάλα. Τραβοῦν τήν πέτρα. Βγάζουν τή νέα ἔξω.

Ὁ Γκαούρ καταφέρνει γρήγορα νά φέρει στή θέση του τό στραμπουληγμένο της πόδι.

Ἡ Ταταμπού πετάγεται ὀρθή. Εἶναι ἀφάνταστα χαρούμενη!

– Γκαούρ, λέει στό γιγαντώσωμο ἔλληνα. Ὁ Ταρζάν κινδύνεψε χίλιες φορές τή δική του ζωή. Πάλεψε μέ τούς ἄγριους σάν πραγματικό λιοντάρι... Καί πάνω ἀπ' ὄλ' αὐτά, σεβάστηκε

τήν τιμή μου. Μοῦ φέρθηκε σάν ἀδερφός. Γι' αὐτό, ἀξίζει τήν παντοτινή μας εὐγνωμοσύνη. Τήν ἀγάπη μας!...

.....
 Ὅλοι μαζί τώρα, παίρνουν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Ποκοπικό λέει στήν Ταταμπού.

– Ἄντε, κυρά Ταταμπούμ, καί φτηνά τή γλίτωσες πάλι. Θά γινόσουνα ἓνα... ψητό, πού θά γλείφαμε τά δάχτυλά μας.

Ἦστερα θυμᾶται τή Χουχού.

– Κύριε ἄρχοντα τῆς Ζούγ-

Τό σηκώνει, τό κοιτάζει. Εἶναι αὐτό, τό ἴδιο.

κλας, λέει στον Ταρζάν. Έκεινος ο μαύρος κουμπάρας, στή σπηλιά σου βρίσκεται;

Ο λευκός γίγαντας δέν τον προσέχει. Είναι βυθισμένος σέ παράξενη συλλογή.

Ο εϋθυμος νάνος γυρίζει τώρα στον Γκαούρ. Τοϋ ψιθυρίζει σιγά:

– Έρωτευμένος μου φαίνεται ο Μεγαλειότατος... Θέλεις νά τσιμπήθηκε μέ τή Χουχού;

Μά κι ο μελαψός Έλληνας δέν τοϋ δίνει προσοχή. Είναι κι αυτός βυθισμένος σέ σκέψεις.

Φέρνει στό νοϋ του τό Ναζράτ. Τόν κακοϋργο αδερφό τοϋ Ταρζάν. Θυμάται πώς τοϋ ἄρπαξε τό μαχαίρι. Πώς τό πέταξε πέρα... Ύστερα πάλεψαν... Ξαφνικά, ο Ναζράτ ἔφυγε... Σέ λίγο, φάνηκε ο Ταρζάν. Ίδιος κι ἀπαράλλαχτος μέ τόν αδερφό του. Μόνο πού αυτός δέν κούτσαινε...

Ο Γκαούρ θυμάται τώρα τή ζώνη τοϋ Ταρζάν. Η θήκη ἦταν ἀδεια. Χωρίς μαχαίρι...

Αθελα, φέρνει στή σκέψη του τό παράξενο πέσιμο τοϋ Ταρζάν στό δρόμο. Θυμάται ἀκόμα πόσο καθυστέρησε νά γυρίσει...

Μιά ὑπόψια σκοτεινιάζει τά μάτια τοϋ Γκαούρ: Μήπως ο Ταρζάν ἔπεσε ἐπιτηδες; Μήπως

τό ἔκανε γιά νά βρεῖ τήν εὐκαιρία νά γυρίσει; Νά πάρει τό μαχαίρι του; Μήπως ο Ταρζάν δέν ἔχει αδερφό; Μήπως αὐτός ἦρθε στή σπηλιά ν' ἄρπάξει τήν Ταταμπού; Μήπως αὐτός ο Ταρζάν σήκωσε τήν πέτρα γιά νά τόν δολοφονήσει;

Γρήγορα, ὅμως, τό πρόσωπο τοϋ Γκαούρ φωτίζεται. Χαμογελάει καλόκαρδα. Ο ἴδιος βρίσκει τώρα ἀστεῖες τίς ὑποψίες του. Καί συλλογιέται.

– Ὁχι... ο Ταρζάν δέν εἶναι ἐχθρός μας. Εἶναι φίλος κι αδερφός. Ἀλλιῶς δέ θά κινδύνευε τή ζωή του γιά νά μᾶς σώσει!

– Ταρζάν, τόν ρωτάει. Ὄταν ἔφυγε ο κακός Ναζράτ καί συναντηθήκαμε, στή ζώνη σου δέν εἶχες μαχαίρι. Τώρα πού τό βρήκες;

Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει:

– Δέ θά πρόσεξες καλά... Ἦσουνα ταραγμένος. Τό μαχαίρι μου βρίσκεται πάντα στή μέση μου... Οὔτε στιγμή δέν τ' ἀποχωρίζομαι.

– Δίκιο ἔχεις, λάθος θά ἔκανα, μουρμουρίζει ο Γκαούρ.

Ύστερα συνεχίζουν σιωπηλοί τό δρόμο τους.

Τέλος, φτάνουν στό σημεῖο πού πρέπει νά χωρίσουν. Ο

Γκαούρ, ή Ταταμπού κι ό Ποκοπικό, θά τραβήξουν άριστερά.
 'Ο Ταρζάν δεξιά.

- Σ' εύχαριστούμε, του λένε πάλι. Ποτέ δέ θά ξεχάσουμε πώς σου χρωστάμε τή ζωή μας.

- Έκανα ό,τι κι έσεις θά κάνατε για μένα, τούς άποκρίνεται ό λευκός γίγαντας.

Και μελαγχολικός πάντα, προχωρεϊ νά φύγει.

Εϊναι πιά σούρουπο. Σε λίγο θά σκοτεινιάσει.

'Η έπιβλητική σιλουέτα του Ταρζάν χάνεται άργά στο βάθος

μαχτικά βράχια.

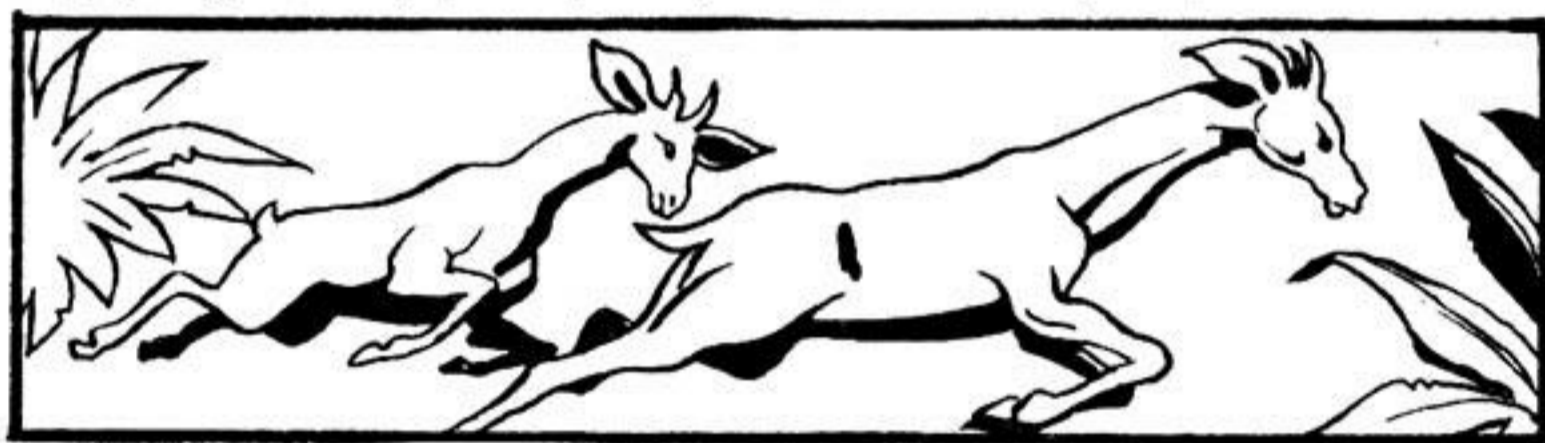
'Ο Γκαούρ χάνεται στο σκοτάδι.

'Ο Ποκοπικό, καθώς άνεβαινουν, λέει στην Ταταμπού.

- 'Απορώ πώς ό Γκαούρ δέ φοβάται πού σ' αφήνει μονάχη μαζί μου!

'Ανεξήγητο μυστήριο

'Ο γιγαντόσωμος Έλληνας προχωρεϊ. Βιάζεται νά φτάσει στο σημείο πού 'χε συναντηθει και παλέψει μέ τόν άπαισιο

του μονοπατιού.

- Χαιρετίσματα στη Χουχού, του φωνάζει ό Ποκοπικό.

Έτσι, μαζί μέ τόν Γκαούρ και την Ταταμπού, προχωρούν για τό ψηλό, βραχώδικο βουνό τους.

Σάν φτάνουν εκεί, ό μελαψός γίγαντας τούς λέει:

- 'Ανεβείτε μόνοι σας πάνω στη σπηλιά. Σε λίγο θά 'ρθω κι έγώ.

'Η πανώρια έλληνίδα κι ό νάνος σκαρφαλώνουν στα τρο-

Ναζράτ. Τόν άδερφό και σωσία του Ταρζάν.

'Η τρομερή ύποψία έχει ξανασφηνώσει στο κεφάλι του. Προσπαθει νά τή διώξει. Μά δέν μπορεί.

Καθώς βαδίζει, συλλογιέται:

- Τό θυμάμαι καλά. 'Ο Ταρζάν δέν είχε μαχαίρι σάν τρέχαμε νά φτάσουμε κοντά στον Ποκοπικό. 'Υστερα, σάν ήρθε νά σώσει την Ταταμπού, τό μαχαίρι βρισκόταν στα χέρια του. Σίγουρα, λοιπόν, τό πέσιμό του ήταν ψεύτικο.

Μόλις ἐγὼ προχώρησα, αὐτὸς θὰ σηκώθηκε. Θὰ γύρισε πίσω. Θὰ πῆγε στό μέρος πού 'χα πετάξει τό μαχαίρι του. "Αν λοιπόν δέ βρῶ τώρα τό μαχαίρι ἐκεῖ, αὐτό θὰ πεί πῶς ὁ Ναζράτ δέν ὑπάρχει. Ἄλλά ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν ἤρθε στή σπηλιά μου ν' ἀρπάξει τήν Ταταμπού. Κι αὐτὸς ὁ ἴδιος πάλι σήκωσε τήν πέτρα γιά νά μέ σκοτώσει ὑπουλα.

Καί νά! Ὁ Γκαοῦρ φτάνει ἐπιτέλους στόν τόπο πού πάλεψε μέ τό Ναζράτ. Ἀρχίζει νά ψάχνει. Μά εἶναι προκαταβολικά βέβαιος: Αὐτό πού ζητάει δέ θά τό βρεῖ.

Ξαφνικά, τά μάτια του γουρλώνουν ἀπό κατάπληξη.

– "Α! κάνει σάν χαμένος.

Τό μαχαίρι βρίσκεται ἐκεῖ! Στό ἴδιο μέρος πού μέ τά χέρια του τό εἶχε πετάξει!

Τό σηκώνει, τό κοιτάζει. Εἶναι αὐτό, τό ἴδιο.

Μουρμουρίζει τώρα μετανιωμένος:

– "Αδिका ὑποψιάστηκα τόν Ταρζάν. Ὁ Ναζράτ, ὁ ἀδερφός του, δέν εἶναι φανταστικό πρόσωπο. Εἶναι ἕνας κακοῦργος πού ζεῖ κι ὑπάρχει. Αὐτὸς σκότωσε τόν πατέρα καί τή μητέρα τῆς Ταταμπού. Αὐτὸς θέλησε νά μέ δολοφονήσει. Ὁ Ταρζάν εἶναι καί θά μείνει πάντα φίλος μου,

ἀδερφός μου!

"Υστερα, κρατώντας τό μαχαίρι, ξεκινάει. Παίρνει τό δρόμο γιά τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

– Θὰ πάω νά τό δώσω σ' αὐτόν, συλλογιέται. Σέ μένα εἶναι ἄχρηστο.

Καί προχωρεῖ γιά τό λημέρι τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

.....

Ὁ Ταρζάν εἶναι κατασκοτωμένος ἀπ' τήν κούραση. Οἱ πληγές τοῦ κορμιοῦ του τόν πονοῦν. Προχωρεῖ ἀργά. Φτάνει τέλος στή σπηλιά του.

– Τί χάλια εἶν' αὐτά, ἀφέντη μου; τόν ρωτάει ἡ Χουχού. Μέ λιοντάρια πάλευες; Στάσου νά σέ καθαρίσω ἀπ' τά αἵματα.

Κι ἀμέσως, μέ νερό ἀρχίζει νά πλένει τίς πληγές του.

Σάν φτάνει ὁμως στή ράχη του, σταματᾷ.

– Ἀφέντη μου, τοῦ λέει. Χωρίς μαχαίρι γύρισες; Ἡ θήκη τῆς ζώνης σου εἶναι ἄδεια.

– Μπά, κάνει ἐκεῖνος ξαφνιασμένος. Ποιός ξέρει... Κάπου θά μοῦ 'πεσε.

Ἡ Χουχού συνεχίζει τή δουλειά της.

– Ἀλήθεια, ἀφέντη, δέ σέ ρώτησα, τοῦ κάνει σέ λίγο ἡ μαύρη πυγμαία. Ἀντάμωσες καθόλου τόν Ποκοπίκο μου;

– Ναί... Ἦταν μέ τόν Γκαοῦρ.

Ποιός είναι; ρωτάει. Έσού, Ποκοπικό μου:

- Σουῦ εἶπε τίποτα γιά μένα;
- Χαιρετίσματα...
- Τό πουλάκι μου! Πόσο μ' ἀγαπάει!.. Πόσο θά στενοχωριέται μακριά μου!..

Στό μεταξύ, ἔχει καθαρίσει τά αἵματα ἀπ' τό κορμί τοῦ Ταρζάν. Βάζει στίς πληγές του ξερά βότανα.

- Ἐτοιμάσέ μου νά κοιμηθῶ, μουρμουρίζει ἐκεῖνος. Εἶμαι φόβιος ἀπ' τή νύστα.

- Ἐτοιμα εἶναι, ἀφέντη μου... Μπορεῖς νά πλαγιάσεις. Ἐγώ θά κάτσω λίγο ἀκόμα ἔξω ἀπ' τή

σπηλιά. Θέλω νά συλλογιστῶ τό Ποκοπικάκι μου!...

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πέφτει βαρύς στά χορταρένια στρωσιδία του. Σέ λίγες στιγμές, ἔχει ἀποκοιμηθεῖ...

Ἡ Χουχού βγαίνει ἔξω. Κάθεται σέ μιά πέτρα πού βρίσκεται ἀριστερά. Κοιτάζει τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Ἀναστενάζει σπαραχτικά. Καί ψιθυρίζει:

- Ἄχ!... Πῶς ἤθελα νά 'μουν κι ἐγώ ἓνα ἀστέρι... Ἐτσι θά μ' ἔβλεπε ὁ ἀγαπημένος μου, κάθε

φορά πού θά κοιμότανε... ανάσκελα!..

Περνάει κάμποση ώρα.

Ξαφνικά, ένας παράξενος θόρυβος κόβει τά ρομαντικά όνειροπολήματα τῆς Χουχούς.

Ἄφουγκράζεται. Εἶναι ἀνθρώπινα βήματα πού πλησιάζουν.

– Ποιός εἶναι; ρωτάει. Ἐσύ, Ποκοπικό μου;

Μιά βαριά φωνή τῆς ἀποκρίνεται:

– Ἐγώ, ὁ Γκαούρ!

Σέ λίγες στιγμές, ὁ μελαψός ἔλληνας παρουσιάζεται μπροστά της.

– Γύρισε ὁ Ταρζάν; τή ρωτάει.

– Ναί, ἀφέντη μου. Κοιμᾶται μέσα. Εἶναι πολύ κουρασμένος... Θέλεις νά τόν ξυπνήσω;

– Ὁχι. Τοῦ ἔφερα αὐτό τό μαχαίρι. Δῶσ' του το.

Ἡ Χουχού τό παίρνει ἀφηρημένα.

– Ὁ Ποκοπικός μου τί κάνει, ἀφέντη; τόν ρωτάει. Θά μέ παντρευτεῖ καμιά φορά; Ἄν δέ μέ πάρει, θά σκοτωθῶ. Τόν ἀγαπάω, ἀφέντη μου!.. Πολύ τόν ἀγαπάω τόν παλιογαίδαρο!

Ὁ Γκαούρ κάνει νά φύγει.

– Καλά, τῆς λέει χαμογελώντας. Κάποτε θά σᾶς παντρεύουμε. Κάνε ὑπομονή!

Ἄμέσως, ὅμως, θυμᾶται τό μαχαίρι. Τῆς ξαναλέει:

– Καί μήν ξεχάσεις νά τοῦ δώσεις τό μαχαίρι.

Ἡ Χουχού συνέρχεται. Κοιτάζει τό φονικό ὄπλο πού κρατάει.

– Ναί, ναί, μουρμουρίζει. Καί τό ἔχε χάσει ὁ καημένος. Χωρίς μαχαίρι γύρισε στή σπηλιά. Ἐσύ λοιπόν τό βρήκες, ἀφέντη; Μπράβο! Πολύ θά χαρεῖ ὁ ἀφέντης μου.

Ὁ Γκαούρ μένει ἀκίνητος· λές καί τόν χτύπησε κεραυνός στό κεφάλι.

– Καλέ γιατί μαρμάρωσες; τόν ρωτάει ἡ Χουχού.

Ὁ γίγαντας δέ βγάζει μιλιὰ ἀπ' τό στόμα του. Φεύγει ἀργά. Σέ λίγο χάνεται πίσω ἀπ' τίς πυκνές φυλλωσιές.

Ξαναγυρίζει στή σπηλιά του. Στό δρόμο παραμιλάει σάν τρελός.

– Γύρισε στή σπηλιά του χωρίς μαχαίρι! Ποῦ νά τ' ἄφησε, ἄραγε;

Καί μιά καινούρια τρομερή ὑποψία σφηνώνει πάλι στό μυαλό του:

– Μήπως πέρασε καί τό ξανάφησε στό μέρος πού τό ἔχε πάρει; Στό μέρος πού τό βρήκα ἐγώ;

Γρήγορα ὅμως συνέρχεται:

- Δέν μπορεί!... Δέν είναι δυνατό!... Ίσως νά τοῦ ἴπωσε κάπου... Νά τό ἴχασε... Μά κι ἡ Χουχού εἶναι παλαβή... Ίσως νά μήν ξέρει τί λέει...

Καί τινάζει μέ δύναμη τό κεφάλι του. Θέλει νά διώξει τή φριχτή ὑποψία...

.....

Τέλος, φτάνει στή σπηλιά του.

- Ἄργησες πολύ, τοῦ λέει ἡ Ταταμπού. Εἶχα ἀνησυχήσει... Ποῦ πήγες;

- Πολύ μυστήριος γίνηκες τώρα τελευταῖα, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο.

Ὁ Γκαούρ κάθεται σέ μιά πέτρα. Τούς λέει ὀλόκληρη τήν ἱστορία τοῦ μαχαιριοῦ. Τούς ἐξηγεῖ τήν τρομερή ὑποψία του.

- Νά σοῦ πῶ κάτι; τοῦ κάνει ὁ

μικροσκοπικός μαῦρος νάνος.

- Τί;

- Ἐγώ σοῦ λέω πῶς ὁ Ταρζάν τή σκάρωσε τή δουλειά. Ὁ ἀδερφός του εἶναι παραμύθι... Τοῦ γυάλισε ἡ Ταταμπού καί θέλει νά μοῦ τή φάει!

- Ἀδύνατον! φωνάζει ἡ πανώρια ἑλληνίδα. Ὁ Ταρζάν εἶναι φίλος κι ἀδερφός μας!... Κινδύνεψε σήμερα τή ζωή του γιά νά μέ σώσει. Ἐγώ εἶχα στραμπουλήξει τό πόδι μου. Μέ σήκωσε στά χέρια. Ἄν ἤθελε, μπορούσε νά μέ πάει στή σπηλιά του. Νά μέ κάνει σκλάβο του... Ἐτσι δέν εἶναι, Γκαούρ;

Ὁ μελαψός γίγαντας μουρμουρίζει συλλογισμένος:

- Ποιός ξέρει... Μπορεῖ νά εἶναι κι ἔτσι!

Τ Ε Λ Ο Σ

Λίγα λόγια για τό επόμενο τεύχος Νο 17 τής σειράς

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο:

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

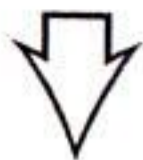
Ἡ ἀδάμαστη φωτιά πού πυρώνει στά στήθια τῶν δύο φίλων
μας, τούς κάνει νά ἐπαναστήσουν καί νά δώσουν μιά καινούρια
ὄψη στή Ζούγκλα

Μιά ἀπό τίς εἰκόνες τοῦ Νο 17

Γρήγορα φτάνει ἐκεῖ... Βρίσκει τόν Ταρζάν νά βογκάει κάτω.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

**ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276**

